ముసురు

శ్రీ ఆదిత్య

వర్షం. బ్రహ్మాండమైన వర్షం, హోరుమంటున్న శీతల గాలితో భోరుమంటూ కురుస్తున్నది. ఆకాశభాండం ముక్కలుగా పగిలినట్టుంది. భూగ్రహంలోని జలభాగమంతా మేఘాలై కుండపోతగా, వేగంగా కురుస్తున్నట్టున్నది. వారం రోజులుగా ఎడతెరిపి లేకుండా కురుస్తున్నది.

వాగులు వరదలతో పొంగివస్తున్నై, ఊళ్ళను తుడిచి పెట్టుకుంటూ. చెట్లు వర్షపు వేగానికి తుఫానుగాలి తాకిడికి కూకటి వేళ్ళతోసహా కూలిపోతున్నై. వాయుదేవుడు, వరుణదేవుడు గర్జిస్తూ తమ శక్తినంతా ప్రదర్శిస్తున్నారు.

ప్రకృతి విలయతాండవం చేస్తున్నది పరమ భీభత్సంగా. ఫెళ ఫెళమంటూ ఉరుములు, తళ తళమంటూ వజ్రాయుధాల్లాంటి మెరుపులు.

అది, జలాలు లోకాల్ని ముంచెత్తుతున్న - గుండెలు అవిసిపోయేలా అదరగొట్టే - పైశాచిక నిశిరాత్రి.

"నది పొంగివస్తున్నది. ఊరు మునిగిపోతుంది!" ఎవరో పొలికేక పెడుతున్నారు - నది ఒడ్డున ఉన్న ఆ ఊళ్ళో.

—"ఊరు మునిగిపోతుంది. అందరూ చచ్చిపోతారు! పై ఊళ్ళన్ని కొట్టుకుపోయినై. నది ఉధృతంగా పొంగివస్తున్నది." అంటూ "నా కొడుకో! నా అయ్యో! అందరూ గుట్టకేసి పదండి!" అనే కేకలు - ఆర్తనాదాలు - హాహాకారాలు - అరుపులు - పెడబొబ్బలు, ఆ వర్షపుహోరును చీల్చుకుంటూ వినవస్తున్నాయి.

ఊరికి దూరంగా ఒక ఇల్లు. అందులో అతడు నివసిస్తాడు. అతనిగురించి ఎక్కువగా తెలీదు. అర్థం కాని మనిషి. కొందరతన్ని తాగుబోతు, పచ్చి వ్యభిచారి అంటారు. కొందరతన్ని దొంగ, బందిపోటు అంటారు. విప్లవకారి, ప్రమాదకారి అంటారు. మరికొందరతన్ని పిచ్చివాడని కూడ అంటారు.

ఏది ఏమైనా అతనిగురించి చాలామంది పట్టించుకోరు. అనవసర, అప్రస్తుతవ్యక్తి. అతనితో ప్రత్యేకంగా పరిచయమున్నవాళ్ళు లేరక్కడ. అతని గురించిన అభిప్రాయాలన్నీ ప్రశ్నార్థకాలే! అతడు విస్కీ పెగ్గు కొట్టి, బాటిల్ క్రింద పెట్టాడు. సీసా దాదాపు ఖాళీ అయింది. సిగరెట్ వెలిగించాడు. గట్టిగా రెండు దమ్ములు లాగాడు. తృప్తిగా తల పంకించాడు. కొంతసేపు ఈలపాట పాడాడు హుషారుగా, ఆత్మానందంలో మునిగిపోయినట్టుగా.

అలా కొంతసేపయాక అతనిలో హఠాత్తుగా మార్పు వచ్చింది, చలనం కలిగింది. దిగ్గున కుర్చీలోంచి లేచి తలుపు కేసి నడిచాడు. తలుపుతీసి బయటికి చూశాడు.

హోరున వర్షం. అంతా చీకటి. నల్లదనం - మంచులో చల్లదనంలో నల్లదనం. చిక్కటి చీకటి, రాకాసిబొగ్గులా. ఏమీ కన్పించడంలేదు. కంటితో పని లేనట్టుంది, చర్మంతో, చెవులతో పని. రివ్వుమని వీస్తున్నది చల్లటి తుఫానుగాలి. తళుక్కున మెరుపు మెరిసింది. ఆ వెలుగులో, తన ఇంటిముందటి వేపచెట్టు ఫెళ్ళుమంటూ కూలిపోవడం కొద్ది క్షణాలసేపు స్పష్టంగా కనిపించింది. కనుచూపుమేర దృష్టి సారించాడు. అంతా జలమయమై బాట కన్పించటంలేదు. తొండం లావుతో పడుతున్న వర్షపుధార, అక్కడక్కడ కూలిపోయిన చెట్లు అతని దృష్టికి అందాయి. చెవులు రిక్కించాడు. ప్రజలు చేస్తున్న అరుపులు లీలగా వినపడ్డాయి.

అలానే, అక్కడే నిలబడి చూడనారంభించాడు. ఎంతసేపు నిలబడ్డాడో అతనికే తెలియదు. హఠాత్తుగా వర్షపుజోరు తగ్గినట్టనిపించింది. ఔను, వర్షం కాస్త తగ్గింది, గాలి మరీ ఉధృతమయింది. ఏదో నిశ్చయించి తల పంకించాడు. లోపలికి నడిచాడు వెనక్కి తిరిగి. డ్రెస్ వేసుకొని స్వెట్టరు ధరించాడు. పైన రెయిన్‌కోటు కప్పుకున్నాడు. కాళ్ళకు గమ్ బూట్లు వేసుకున్నాడు. చలి తాకకుండా చెవులమీదుగా కప్పే టోపీ పెట్టుకున్నాడు. ఓ చేతిలో టార్చిలైటు, మరో చేతిలో ఇనుప చేతికర్ర. మరో రెండు పెగ్గులు పుచ్చుకొని, బయటపడ్డాడు.

గేటుదాటి బయట అడుగుపెట్టాడు. 'బుస్సు' మంది, విరిగి పడ్డ వేపకొమ్మల్లోంచి పడగ విప్పిన త్రాచుపాము. కాలు తన మీద పడడంవల్ల రెచ్చిపోయి పడగవిప్పి ఏ క్షణాన్నైనా కాటు వేయడానికి సిద్ధంగా వుంది. అతని కర్ర పట్టుకున్న చేయి గాల్లోకి

లేచింది. విసురుగా పామును తాకింది కర్ర. ఆ దెబ్బకు పాము ఎగిరిపోయి, ఎక్కడో నీళ్ళల్లో 'ఫట్'మంటూ పడిపోయింది.

అడుగులోతు నీళ్ళలోంచి అడుగులు గబగబా లేపి పడేస్తూ నడక సాగించాడు నదివేపు. మధ్యమధ్య గట్టుపైనుండి నడిచాడు, చెట్ల కొమ్మల్లోంచి చల్లగాలికి చచ్చిపడ్డ పక్షుల్ని ఎగరదన్నుతూ. అతను దూరమవుతున్నకొద్దీ ప్రజల అరుపులు అతని కర్ణపుటాలను మృదువుగా స్పృశిస్తూ, రానురాను లీలగా, ఆ తర్వాత పూర్తిగా అందకుండా పోయినై.

బడబడమంటూ నీళ్ళచప్పుడు అడుగు వేస్తున్నప్పుడల్లా. వాన చినుకులు రెయిన్ కోటుమీద, టపటపమంటూ రాళ్ళలాగా విసురుగా పడుతున్నాయి. 'బజ్' మంటూ వర్షం. రివ్వుమంటూ ఈదరగాలి. టోపీని చెవులమీదుగా తిరిగి సర్దుకున్నాడు. టార్చిలోంచి వస్తున్న వెలుగు కిరణాలు చీకటిని చీల్చుకుంటూ ప్రసరిస్తున్నాయి. అతను ఆ వెలుగులో దారి చూసుకుంటూ నడుస్తున్నాడు. ఆ సమయంలో అతన్ని చూసేవాళ్ళకు, భయం కలిగిస్తూ పిచ్చివాడనిపిస్తాడనడంలో సందేహం లేదు.

ఆశ్చర్యానందకరంగా క్రమంగా వర్షపుజోరు ఇంకా తగ్గింది. కొంచెం వేగంతో మాత్రమే కురుస్తున్నది. అతను మరింత ఉత్తేజంగా నడవనారంభించాడు హుషారుగా. అతని మస్తిష్కంలో ఏదో ఆలోచన అదేపనిగా సుళ్ళు తిరుగుతున్నది.

ఒకసారి టార్చి వెలుగులో పరిసరాలు పంకించాడు. పొలాలన్ని ఉండవలసిన ప్రదేశమంతా జలమయం. బాట ప్రక్కనున్న చెట్లు కూలిపోయి, తను నడుస్తున్న కట్టకు అడ్డంగా పడివున్నాయి. కాలక్షేపం కోసం తను అప్పుడప్పుడు వచ్చికూర్చునే, దూరాన వున్న గండశిల సగంవరకు మునిగిపోయింది. దానికి కొంత దూరాన ప్రక్కన వున్న - అందరికీ పవిత్రమయిన-మహత్మ్యం గల - రోజూ పూజలూ పురస్కారాలు - అప్పుడప్పుడూ జాతరలు చేయబడే - శివుడి గుడిచుట్టూరా మరియు లోపలా నీళ్ళు. దాని ప్రక్కనేవున్న పెద్ద మారేడు వృక్షం గుడిమీదుగా పడిపోయింది.

జలమయమైన అ దేవుడి గుడిని - ప్రజల వేలుపును చూసి అతడికి నవ్వాగలేదు. పకపక నవ్వాడు.

తళుక్కున మెరుపు. ఆ వెలుగులో - వాగులో సధ్య వరకు - సగంవరకు ఆక్రమించుకుని వున్న కొండమీది రాళ్ళు దొర్లుతూ, చెట్లను కూలుస్తూ, వేగంగా వాగులో పడిపోతుండడం కనిపించింది.

ప్రకృతి తత్వం అర్థంకాదు. ఒకవైపు అతివృష్టి నిర్దాక్షిణ్యంగా ఊళ్ళకు ఊళ్ళనే ముంచెత్తుతూ - మరోవైపు అనావృష్టి. ప్రజలు తిండికి మాడి చచ్చేలాగా. అనాదిగా మానవుడు విజ్ఞానశాస్త్రంతో అన్నీ సాధిస్తూ ప్రకృతిని శాసించే ప్రయత్నం తీవ్రంగా చేస్తున్నాడు. తప్పకుండా సఫలుడు అవుతాడు. మానవుడి మేధకు అందనిది లేదు. ప్రకృతి విభిన్న రూపాలు తప్పకుండా రాజీ పడతాయి, ఎప్పుడో ఒకప్పుడు.

త్వరత్వరగా నడుస్తున్నాడు. రెండుసార్లు కాలు జారి పడబోయి తమాయించుకున్నాడు.

దూరాన నది - ఒడ్డులేని నది. ఒడ్డు కనిపించడంలేదు మునుపటిలా. నల్లగా నది. నల్లటి నీళ్ళు. నేల, నీళ్ళ ఉపరితలాలు ఒకే సరళరేఖలా అగుపిస్తున్నాయి. రేడియం డయల్ వాచీలో టైము చూసుకున్నాడు. తెల్లవారవస్తున్నది.

వర్షం వెలిసింది.

క్షణాలు, నిముషాలు గడుస్తున్నాయి.

చిన్న తుంపర మాత్రమే పడుతున్నది. కొద్దికొద్దిగా వెలుగు వస్తూ, చీకటి పారిపోతున్నది క్రమంగా.

నది దాదాపు రెండుమైళ్ళ వెడల్పుతో ప్రవహిస్తున్నది. అవతల ఒడ్డున వున్న తాటిచెట్లు, వగైరాలు, సగంకంటే ఎక్కువగా నీటిలో మునిగిపోయి వున్నాయి. దూరాన నది మీదుగా వుండే వంతెన అగుపించడంలేదు. మునిగిపోయింది. అక్కడ రైలు ఆగిపోయినట్టుగా, పైన కొద్దిగా పొగ కనిపిస్తున్నది.

అక్కడే ఆగాడతను, ముందుకు పోయేవాడల్లా.

ఇకముందర బురద, నీళ్ళు. ఝయ్‌మంటూ ప్రవహిస్తున్నది నది. మురికిగా తేనీటిలాగా వున్న నీళ్ళతో బుడగలు బుడగలుగా, నురుగుతో ప్రవహిస్తున్నది.

అందులో—

'అంబా' అంటూ అరుస్తూ కొట్టుకుపోతున్న పశువులు, ఇళ్ళకప్పులు, దూలాలు, వాసాలు, మిగతా చెక్కలు, గడ్డివాములు బరబర కొట్టుకుపోతున్నాయి.

హాహాకారాలు చేస్తూ, అరుస్తూ కొట్టుకుపోతున్నారు మనుషులు మునుగుతూ తేలుతూ. వాళ్ళ చావుకేకలు, నిస్సహాయులైన వాళ్ళ అరుపులు ప్రవాహపు హోరులో సరిగ్గా వినిపించడం లేదు. చచ్చినవాళ్ళు తేలుతూ కొట్టుకుపోతున్నారు. కొట్టుకుపోతున్న గడ్డివాములమీద, ఇంటికప్పులమీద, తల్లులు, పిల్లలు నిస్సహాయంగా ఛాతీ బాదుకుంటూ అరుస్తున్నారు, రోదిస్తున్నారు సహాయం కోసం.

నది ప్రవాహం మధ్యలో కొట్టుకుపోతున్న మనుషులు, పశువులూ అవీ సూటిగా ఎక్కడికో అంతులేకుండా పోతున్నాయి. ఇక మధ్యగా కాక ఇటువేపుగా వస్తున్నవి కొండకు సూటిగా పోయి ఢీకొంటున్నవి. అదే వేగంతో రిఫ్లెక్టయి ఒడ్డుకు— అతను నిల్చున్నవేపుగా వస్తున్నాయి. గడ్డివాముల్ని గాని, చెక్కలను గాని, ఆసరాగా పట్టుకొని వస్తున్నవాళ్ళు కొండను గుద్దుకొని ఘోరంగా చచ్చిపోయి, వాళ్ళ శవాలు ఒడ్డువేపుకేసి వస్తున్నాయి; పశువులూ, మనుషులూ అందరూ—

అతివృష్టి - ప్రకృతి బీభత్సం. ఎన్ని ఊళ్ళను పొట్టన పెట్టుకుందో నది, ఘోరమైన ప్రాణ నష్టం, సంపద నష్టం కలిగిస్తూ నురగలు గ్రక్కుతూ గట్టును గ్రుద్దుతూ ప్రవహిస్తున్నది.

నది ఒడ్డున కొంతదూరం నడిచి, సురక్షితమయిన, తన పని చేసుకునేందుకు వీలుగా వున్న ప్రదేశం చేరుకున్నాడు.

అది, ఇసుక తీసేందుకు ప్రయోగించే యంత్రసామగ్రితో, సాధనాలతో కట్టబడిన కార్ఖానా. మునుపు నది ఒడ్డునే వుండేది. ఇప్పుడది పూర్తిగా మునిగిపోయింది. క్రేన్‌లు, చిమ్నీలు, కన్వేయర్ బెల్టులూ అన్నీ మునిగిపోయినై. చాలా వస్తువులు కొట్టుకుపోయినై. 'బంకర్' స్థలం మాత్రం అలాగే నిలిచి వుంది. ఎందుకంటే అది ఐరన్ ఫిల్లర్స్‌తో బలంగా ఎత్తున కట్టబడి వుంది. పడిపోకుండా నిలిచివుంది. షెడ్ మీది రేకులు, సిమెంట్ గోడలు అలాగే ఉన్నాయి చెదరకుండా. అతనా షెడ్‌లో నిలబడి చూస్తున్నాడు.

షెడ్‌దగ్గర అంతమవుతూ, నది కోతవల్ల పెద్ద సొరిక ఏర్పడింది చాలా లోతుతో. శవాలూ అవీ అన్నీ ఆ సొరికలోకి కొట్టుకు వస్తున్నాయి. ప్రవాహపు వేగానికి అక్కడ పెద్ద సుడిగుండం ఏర్పడింది. నీళ్ళు జోరుగా బుయ్యిమంటూ తిరుగుతున్నాయి. శవాలూ అవీ అందులో, అంచుల నొరుసుకుంటూ వలయాకారంగా తిరుగుతున్నాయి. వేగంగా తిరుగుతున్నది సుడి.

అతను ఇనుపమెట్లమీద నిలబడి తనకు అతి చేరువలో వున్న ఆ సుడినీ, అందులోనివాటినీ చూశాడు కాసేపు సాలోచనగా. రెయిలింగ్ కమ్మీలను ఒక చేత్తో బలంగా ఆసరా పట్టుకుని, నీళ్ళలో దిగి ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోతున్న పెద్ద వెదురుబొంగును లాఘవంగా అందుకున్నాడు మరో చేత్తో. షెడ్ అంచులనున్న ఇనుప కమ్మీలు ఆసరాగా తీసుకొని, బొంగుతో అతి నేర్పుగా సుడిలో కెలుకుతూ ఒక్కొక్క శవాన్ని ఒడ్డుపైకి తీయనారంభించాడు. అలా డజను శవాలదాకా పైకి లాగాడు.

బొంగును పక్కన పెట్టి ఒక్కొక్క శవాన్ని పరీక్షగా చూశాడు. ఆడాళ్ళు, మగాళ్ళు, ముసలి, ముతక అందరూ నీళ్ళు తాగి, కడుపులు ఉబ్బి చచ్చివున్నారు. పసిపిల్లలు కూడా వున్నారు సుడిలో. జీవితంలో ఇంకా ఎంతో అనుభవించాల్సిన వారు - ఎక్కడో పుట్టి ప్రకృతి బీభత్సానికి బలి అయ్యారు. శవాలు ఉబ్బిపోయి వున్నాయి!

శవాల్ని చూశాడు మళ్ళీ. సమీపంగా వున్నదాన్ని పరికించి చూశాడు. ఎవరో ఆమె సంపన్న కుటుంబీకురాల్లా వుంది. మెడలో, కాళ్ళకూ, చేతులకూ అన్నీ నగలే బంగారువి!- మట్టి కొట్టుకుపోయి అస్పష్టంగా వున్నా అతను గుర్తించగలడు. స్వచ్ఛమైన బంగారంతో చేసిన పాతకాలపు నగలు అవి.

అతడు ఉషారుగా ఈల వేశాడు. తన పని ఫలించబోతుందన్నట్టుగా. ఆమె ఒంటిమీద నగలన్ని వొలిచాడు. తరువాత శవం దగ్గరకెళ్ళాడు.

ఆ శవం, ఎవరో సేఠ్‌దిలాగున్నది. భయంతో గుడ్లు తేలవేసి నోరు తెరిచాడు. ఆ నోటినిండా మట్టి భయంకరంగా, అతని చేతికి ఖరీదైన బంగారు విదేశీ గడియారం. వ్రేళ్ళకు నాలుగు జతల వజ్రపుటుంగరాలు. మెళ్ళో గొలుసు. చెవులకు ఆభరణాలు. అన్నీ వొలిచాడు గబగబా. అలా అన్ని శవాల మీది నగలు వొలిచి కుప్పపెట్టాడు. సులభంగా వొలవరాని సమయంలో కత్తిని కూడా ఉపయోగించాడు. ముక్కు, చెవుల్లాంటివి కోసి నగల్ని తీసేందుకు.

మళ్ళీ కొత్త శవాలను పైకి లాగాడు. వాటినీ వొలచనారంభించాడు.

కాలం నెమ్మదిగా దొర్లుతున్నది.

ఎవరో - ఆమె - నగలు వలిచేందుకు చేయి పట్టుకుని ఆశ్చర్యపోయాడు. నాడి మళ్ళీ పరీక్షించాడు. బలహీనంగా కొట్టుకొంటున్నది. శ్వాస భారంగా కష్టంగా చేయగల్గుతున్నది. ఉన్నతమైన వక్షస్థలం కొద్దిగా కదులుతున్నది. అదృష్టవశాత్తు- ఆమె, సజీవురాలు - బ్రతికే వుంది - ఆశ్చర్యం!

పాతికేళ్ళు ఉండవచ్చా యువతికి. కొద్దిగా చిక్కిపోయినట్టున్నా, అందగత్తె అని చెప్పవచ్చు. మూసిఉన్న విశాల నేత్రాలు. ఎర్రగా అరుణిమ వొలుకుతున్న పెదవులు - గెడ్డం దగ్గర పుట్టుమచ్చ, చక్కటి రంగు—!

ఉలికిపాటు క్షణకాలం అతని వదనంలో మెరిసి మాయమయింది.

ఎన్ని గంటలనుండి నానుతూవుందో, ఈ చల్లని నీళ్ళల్లో! అదే స్థితిలో ఆమె ఇంకాసేపుంటే బ్రతకటం కష్టమేమోననిపిస్తు న్నది. నీళ్ళు కూడా తాగి వున్నది.

గబగబా ప్రథమ చికిత్స చేయనారంభించాడు. పొట్ట ప్రక్కల చేతులుపెట్టి వొత్తి నీళ్ళు కక్కించాడు. చీరా అవీ వొదులుచేసి, వొంటికి వొత్తి పిండినట్టు చేశాడు. షెడ్ లోపలికి తీసుకొచ్చాడు. కృత్రిమశ్వాస కల్పించనారంభించాడు, నోటితో.

క్షణాలు, నిమిషాలు గడుస్తున్నాయి.

కొంతసేపటికి ఆమె నాడి చురుకుదనాన్నందుకున్నది. కొద్దిగా స్పృహ వచ్చినట్టున్నది.

వొళ్ళు కొంకర్లు పోయేలా వీస్తున్నది ఈదురుగాలి చల్లగా.

చలికి విపరీతంగా వణుకుతూ మూలుగుతున్నది. కళ్ళు తెరిచే ఓపికలేదు. తెరవలేకపోతున్నది.

ఇప్పుడామెకు వేడి, వెచ్చదనం కావాలి!!

క్షణమాలోచించి, గబగబా రెయిన్‌కోటు తీసి, లోపలి షర్టు, బనియను విప్పాడు. అవి పొడిగానే వున్నాయి. సిగార్ లైటర్‌లోని పెట్రోల్ దూది తీసి వాటికి అంటించి కొద్దికొద్దిగా వెలిగించాడు, సెగ తాకేలాగ.

మెల్లగా ఆమెకు వెచ్చదనం తాకింది. వణుకు తగ్గింది. నరాలు తిరిగి చైతన్యం పుంజుకున్నాయి. సత్తువ మేల్కొంటు న్నది.

అతను మఫ్లర్‌తో ఆమె తల తుడిచాడు. ఒళ్ళంతా తడి నద్దాడు. బురద, ఇసుక తుడిచాడు. ఇక ఆమె నెమ్మదిగా తేరు కుంటున్నది. - ప్రమాదం లేదని గ్రహించాడు. లేచి సిగరెట్ వెలిగించాడు. దమ్ము లాగుతూ కొండను, ఢీకొంటున్న నదీ ప్రవాహపు పరవళ్ళను తదేక దృష్టితో చూడనారంభించాడు.

ఆ నది కెరటాల పొంగులాగే, అతనిలోనూ ఏదో అంతర్మథనం. పాత స్మృతుల విజృంభణ.

ఆమెకేసీ నదికేసీ మార్చి మార్చి చూస్తున్నాడు.

ఇంతలో ఆమె పూర్తిగా తేరుకున్నది. కళ్ళు విప్పింది మెల్లగా. పరిసరాలు పరికించి ఆశ్చర్యపడింది.

ఎదురుగా నిల్చుని తనను తదేకంగా చూస్తున్న అతనిపై పడింది చూపు. ఆమె ఆశ్చర్యం ద్విగుణీకృతమయింది. దిగ్గున లేచి అతన్ని మరీమరీ చూసింది.

ఆమె ఆశ్చర్యం అంతులేని ఆనందంగా మారిపోయింది. ఆమె విశాల నేత్రాలు మరింత విశాలమయినై. యుగాల తరబడి చేస్తున్న తపస్సు ఫలించినట్టుగా ఆమె ముఖం రాగరంజితమయి జిగేల్‌మంటూ, అప్పుడే దూరాన, నదిలోంచి తేల్తూ, వంతెన మీదుగా, మబ్బుతెరలను చీల్చుకొంటూ ఉద్భవిస్తున్న నవ్యోషస్సుతో పోటీపడింది.

రక్తం పులుముకున్నట్టున్న ఆమె పెదాలు విచ్చు కున్నాయి.

"ఆఁయ్.... నువ్వు .... నువ్వేనా?" ఆనందంతో అరచింది.

అతను చలించలేదు. ఆశ్చర్యపోలేదు. ముఖంలో ఏ భావమూ స్పష్టంగా స్ఫురించలేదు. నిశ్శబ్దంగా, ఆమెమీదినుండి తన దృష్టిని మరల్చుకొని తిరిగి నదికేసి సారించాడు. సిగరెట్ ఆఖరి దమ్ములాగి విసిరేశాడు.

అనుకోకుండా జరిగిన సంఘటన! ఎన్నాళ్ళకు, ఎంత అసహజంగా, అసంభవంగా-అనూహ్యంగా జరిగింది తిరిగి తమ కలయిక!

ఒక్కసారిగా లేచింది ఆమె. ఆ లేవడం - ఆ ఉప్పొంగు తున్న నదీకెరటాల ఉధృతిలాగా వున్నది.

ఎప్పుడో పోగొట్టుకున్న వస్తువు, తిరిగి చాలాకాలం తర్వాత లభిస్తే, మళ్ళీ ఎటన్నా పోతుందన్న భయంతోలాగా— అమాంతం అతన్ని వాటేసుకున్నది - ప్రేమ, ఆరాధన ప్రవ హిస్తున్న తన మృదువయిన కరకమలాలతో అతన్ని తడిమింది, ఉన్మాదిలాగా.

"నువ్వు ఇంతకాలం ఎక్కడున్నావ్? ఏమిటీ నీ ఉద్దేశ్యం?"

"నన్నెందుకు మోసంచేసి పారిపోయావ్? నేనేం పాపం చేశానని నా గుండెలు బ్రద్దలు కొట్టావ్? నా జీవితం నాశనం చేశావ్! ఇన్నాళ్ళూ నీకోసం తపించాను. నువ్వు మళ్ళీ కన్పిస్తా వనే ఆశతోనే చచ్చిపోకుండా ఇంతకాలం జీవచ్ఛవంలా బ్రతి కాను! నీకోసమే - కేవలం నీకోసమే బ్రతికివున్నాను ఇంత కాలం!"

ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగినయ్. అవి ఆనందబాష్పాలు— బాధతో వస్తున్న కన్నీళ్లు—

"మాట్లాడవేం? నోరు విప్పు!"

అతనింకా గంభీరముద్రను వదలలేదు.

"నువ్వు నిజంగా మనిషివి కావు! రాక్షసుడివి. నీది రాతి గుండె! ప్రమాదకరమైన వ్యక్తివి!" ఉక్రోషంగా అరిచింది.

అతను కొద్దిగా చలించాడు.

"కావచ్చు. నువ్వన్నది నిజమే కావచ్చు. నేనెలాంటి వాడినోనని నేనెప్పుడూ ఆలోచించలేదు. ఆ విషయం నాకు తెలీదు. నా నిఘంటువులో, ఈ మనిషి-మనుగడ, వ్యక్తిత్వాలు ఇంకా మిగతావాటికి అర్థాలు వేరు. ప్రేమలూ పెళ్ళిళ్ళూ పడవు. నా సిద్ధాంతాలూ, అభిప్రాయాలూ.........."

"ఏడిసినట్టుంది! మనుషుల్ని చిత్రవధ చేసేందుకా? ఖండించిందామె. ఇంకేమో అనాలనుకుంది.

—కాని అతని సమక్షంలో వున్న ఆమె ఇంకేమీ అనలేక పోయింది.

అతనిలోని ఆకర్షణలాంటిదేదో ఆమెను ఆమె మస్తిష్కాన్ని బంధిస్తున్నది హిప్నాటిజంలాగా.

తెలీని దూరంనుండి కూడ తన ప్రభావాన్ని చూపిస్తూన్న ఆ ఆకర్షణవల్లనే కాబోలు ఆమె ఇంతవరకు బ్రతికివున్నది.

ఈ సృష్టిలోని ప్రతి ప్రాణీ - దేన్నీ ఆశించకుండా బ్రతకలేదు. ఆశ ఫలించేదాకా బ్రతకాలని తపిస్తుంది. ఆ ఆశే లేకపోతే ఈ సృష్టే లేదు. మానవుడి ఆరాధన - హృదయ స్పందన - మానసిక భావన - ప్రేమ - చిత్రాతిచిత్రమయింది. సమాజం దృష్టిలో ఆమె వివాహిత అయినా ఆమె హృదయం అతనికోసమే పరితపించింది.

"నన్ను ప్రేమించానన్నావ్? నాలో ఆశలు రేపావు! పెళ్ళి చేసుకుందామనేనరికి హఠాత్తుగా మాయమయ్యావు. కొన్ని సంవత్సరాలుగా కనుమరుగయ్యావు. నీకోసం విలపించాను. నా తల్లిదండ్రులు బలవంతంగా పెళ్ళి చేసే ప్రయత్నం చేశారు. ఇంట్లోంచి పారిపోయాను. నీకోసం వాకబు చేశాను. నువ్వు జైల్లో వున్నావని తెలిసి కృంగిపోయాను. మూడేళ్ళ తర్వాత విడుదలయ్యావని తెలిసి సంతోషించాను. కలుస్తావని ఎదురుచూశాను. ఎంతో వెదికాను. దుండగుల కుట్ర ఫలితంగా కొంతకాలం వేశ్యాగృహంలో మగ్గాను. నా జీవితం అక్కడే అంతమవుతుందనుకున్నాను. ఏడ్చాను. అదృష్టవశాత్తు ఒక కరుణామయుడు, నన్ను కాపాడి చేరదీశాడు. జీవిత భాగస్వామినిగా స్వీకరించాడు. కొన్నేళ్ళ తర్వాత తనకున్న ఆస్తిని నా పేర రాసి కన్నుమూశాడు. ఒంటరినైపోయాను. జీవన పోరాటంలో అలిసిపోయాను. బ్రతుకుమీద విరక్తి కలిగింది. కాని గుండెలో అట్టడుగున, ఎక్కడో లోపలి పొరల్లో నిన్ను చూడాలన్న తపన, నువ్వు వస్తావనే ఆశ మినుకు మినుకు మంటుండేది. అందుకే ఇంతకాలం బ్రతికాను....ఇప్పుడు నేను నిన్ను తనివిదీరా చూస్తున్నాను!"

ఇప్పుడతను తన ఎదుటే వున్నాడు-తన కౌగిట్లో. ఆమె హృదయం దూదిపింజలా ఎగురుతున్నది.

తన జీవితంలోని ఇంకెన్నో విపత్కర పరిణామాలు, అనూహ్య మలుపుల గురించి ఆమె చెప్పదలుచుకున్నదో లేదో గాని, ఒకవేళ చెప్పదల్చుకున్నా చెప్పలేనట్టుగా అతని సమక్షంలో ఆ జీవితం పూర్తిగా ఈ కొద్దిసేపటిలోనే మరచిపోయింది. ఏమీ చెప్పగలగలేదు. పునర్జన్మ ఎత్తినట్టుగా వుంది. పై మాటలు మాత్రమే ఆమె హృదయాంతరాళాలనుండి వెలువడినయ్.

"నిజంగా నేను అదృష్టవంతురాలిని. ఆఖరుసారిగా నా కోరిక - నిన్ను చూడాలన్న కోరిక - తీరకుండా వ్యర్థంగా ఈ రాకాసి జలాల్లో పడి కొట్టుకుపోయి చావకుండా బ్రతికినందుకు భగవంతునికి ధన్యవాదాలు—"

"ప్రతిక్షణం నా స్వప్నజగత్తుకు కేంద్రకం నువ్వే! ఇప్పుడు నువ్వు, యదార్థంగా నా సాన్నిధ్యంలో - కౌగిలిలో వున్నావు! ఇక నిశ్చింతగా చచ్చిపోతాను!" పిచ్చిదానిలా పలవరించినట్టుగా అంది.

అతని పెదవులను గాఢంగా చుంబించింది. ఆ బిగి కౌగిలిలో మైమరచిపోయింది—

ఏదో పొందాలని - అతనినుండే పొందాలని ఇన్నేళ్ళుగా తపన - ఆరాటం - ఆమె ఏదో అనంత లోకాల్లో పరిభ్రమిస్తున్నది. ఆనందసాగరంలో విహరిస్తున్నది.

ప్రకృతి పరవశిస్తున్నది.

సృష్టి సంతృప్తిగా నవ్వింది తన సుంకాన్ని చూసుకొంటూ.

అటు గలగలా ప్రవహిస్తున్న నది - ఇటు గబగబ పైకి ప్రాకుతున్న సూర్యుడు - తమ పని చేసుకుపోతూనే వున్నారు- ఆ వెచ్చని జీవుల్తో పనిలేకుండా.

కాలచక్రం తన సహజ ధోరణిలో దేన్నీ పట్టించుకోకుండా భ్రమిస్తూనే వుంది.

క్షణాలు, నిమిషాలు గడుస్తున్నాయి.

అతను కౌగిలి విడిపించుకొని ఆమెపైనుండి లేచాడు. కాని ఆమె లేవలేదు.

అతను ఆశ్చర్యంగా ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు. ఆమె వళ్ళు — ఇంతకుముందు వెచ్చగా కాగిన వళ్ళు — ఇప్పుడు మంచులా తాకింది - అతని చేయిలోంచి ఆమె చెయ్యి నిర్జీవంగా జారిపోయింది.

అతను కాసేపు శూన్యంలోకి చూశాడు ఎటో సాలోచనగా.

అతనికి తన పాత జైలు జీవితం స్మృతిపథంలో మెదిలింది. ఉద్యోగం దొరకక విసిగి వేసారి దొంగతనం వృత్తిగా చేపట్టటం మూలంగా జైలుకు వెళ్ళవలసి వచ్చింది. జైలులో తనకు తోడుగా మరో ఖైదీ ఒకడుండేవాడు. అతడు ఒకసారి జైలు గోడలు దూకి పారిపోయే యత్నం చేశాడు - ఫలితంగా తీవ్రంగా గాయపడ్డాడు. మరొక ప్లాను వేస్తున్నట్టు తనతో చెప్పాడు. 'అనవసరంగా చచ్చిపోతావెందుకు?' అని తను మందలించాడు. దానికతడు నవ్వి, 'చావడానికేముంది? ఏ వెధవైనా చచ్చిపోగలడు - సోమరిలా బ్రతకడం - పిరికిపందలా చావడం పనికిమాలినవాళ్ళ లక్షణం. బ్రతుక్కి ఒక ఆశయం, అర్థమంటూ ఉండాలి. నా ఆశయసాధన కోసం నా జీవితంలోని ప్రతిక్షణమూ వినియోగించాలనీ ఉవ్విళ్ళూరుతున్నాను. బహుశా నాకు ఉరిశిక్ష పడవచ్చు. అప్పటిదాకా గొర్రెలాగా పడివుండటం నాకిష్టం లేదు. విప్లవం కోసం — సాగుతున్న ఉద్యమానికి తోడ్పడేందుకు ప్రజలలోకి వెళ్ళే అవకాశం కోసం నిరంతరం ప్రయత్నిస్తాను!" అనేవాడు. రెండోసారి అతడు పారిపోయే ప్రయత్నంలో వుండగా కాల్చివేయబడ్డాడు.

"బ్రతుక్కి ఒక ఆశయం, అర్థమంటూ వుండాలి!" అతడు నెమ్మదిగా గొణుక్కున్నాడు. ఊరివైపు చూశాడు. ఏ సవ్వడీ వినిపించలేదు.

ముసురు, తుఫాను ఎప్పుడో వెలిసిపోయినై. నది ఉరవడి తగ్గింది. ఆకాశం స్వచ్ఛమవుతున్నది. ప్రకృతి ప్రశాంతత దాల్చింది. సూర్యుడు ఎర్రగా ప్రాణులకు అభయమిస్తూ నవ్వుతున్నాడు.

మళ్ళీ ఆమెవేపు చూశాడతను కాసేపు.

తర్వాత, ఆమెను - ఆ శవాన్ని మెల్లగా నీళ్ళలో వదిలాడు. అది ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోతుంటే, అలాగే చూశాడు కనుమరుగయ్యేంతవరకు.

నగలను - శవాలనుండి తీసిన నగలను - నదిలోకి బలంగా గిరవాటేసి వెనక్కి తిరిగాడు. ఊరు దిశగా వడివడిగా నడిచాడు

అంతః అక్షర చిత్రం

ఆలోచనల వృక్ష సమూహాలు
జారవిడుస్తున్న పండుటాకుల శబ్దాలు
పదాల మహారణ్యాల నుదుటిమీద
అతికిస్తున్న అక్షరచిత్రాలు
నిరాశ వాకిళ్ళ వొదిగి కూర్చున్న
జ్ఞాపకాల కన్నీటి శిలలు.

క్షణాల నిశ్శబ్ద రాహిత్యం
అంతస్సీమల వ్యథల వృధాగీతాల సరిహద్దులు
చెదరిపోయిన కలల కొరడా దెబ్బల
నిట్టూర్పుల కెరటాల్లో కొట్టుకొచ్చే
గుర్తించలేని ఆశల శవాలగుట్ట.

భవిష్యత్తు కొమ్మమీద
గొంతు సారించుకుంటున్న కోయిల
గుండెల్లో విరుచుకుపడ్డ తూటా
బతుకు చౌరస్తా అడుగడుగునా ఖాకీ విషపు నవ్వు
ఎండని సముద్రంలా ఆందోళన
నికృష్ట వాస్తవాల క్రూరత్వంలో బలౌతున్న అంతరంగం
నిట్టూర్పుల ఎడారిలో
కలల పత్రహరితాల ఊహారణ్యం.

ట్రాక్ చెడిన ట్రైన్‌లా
చెడ్డ చేదుగా చీకటి చెట్టుక్రింద
నిరాశ నీడల్లో సేద తీర్చుకుంటున్న అంతర్ముఖి అవేశం
కవిత్వం ఆకాశంలా అనంతం
కవిత్వం ఆకాశంలా శాశ్వతం.

శ్రీ ముత్యాల